

CROSSING BORDERS

Κινήματα και αγώνες της μετανάστευσης

Η Πρωτομαγιά δίνει στο «Crossing Borders» μια ακόμα ευκαιρία για διεθνική πολιτική επικοινωνία. Το θέμα της μεταναστευτικής εργασίας ήταν ήδη κεντρικό στα δύο πρώτα φύλλα του «Crossing Borders» (www.noborder.org), και έχει γίνει σημαντικό συνδετικό σημείο για ολόκληρο το δίκτυο Frassanito. Μετά από μία αναφορά στις τεράστιες μεταναστευτικές κινητοποιήσεις του περασμένου χρόνου στις Ηνωμένες Πολιτείες, καθώς και τους αγώνες των μεταναστών στην Ευρώπη που απαιτούν την αποσύνδεση των αδειών διαμονής από τις συμβάσεις εργασίας, αναφερόμαστε στις ευρωπαϊκές πολιτικές για διαχείριση της μεταναστευτικής εργασίας (σελίδα 1). Συγκεκριμένα, σε αυτό το τεύχος, εξετάζουμε τη θέση των μεταναστών ως οικιακών εργαζομένων και το βασικό ρόλο που όλο και περισσότερο αναλαμβάνουν για την κοινωνική αναπαραγωγή (σελίδα 2). Όπως συνήθως, δημοσιεύουμε αναφορές σε κάποιες από τις νέες εμπειρίες αγώνων και επικοινωνίας που προκύπτουν και εδραιώνονται παντού (σελίδες 3 και 4), αναδεικνύοντας τις προσπάθειες για αυτόνομη οργάνωση της μεταναστευτικής εργασίας.

Η παγίδευση της μεταναστευτικής εργασίας

Ένα χρόνο πριν, πάνω από ένα εκατομμύριο μετανάστες στο Λος Άντζελες και άλλες πόλεις των ΗΠΑ έδωσαν ένα νέο νόημα στην Πρωτομαγιά. Ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι, πολλοί απ' τους οποίους ήταν ξεχασμένοι από τα επίσημα συνδικάτα, έδειξαν ξεκάθαρα ότι είναι δυνατό να σπάσουμε το φόβο και τη σιωπή. Από τότε, την Πρωτομαγιά απλούστατα δεν μπορούμε πια να τη βλέπουμε ως μια γιορτή ή επέτειο. Πρέπει να τη βλέπουμε ως τη μέρα που όλοι όσοι έχουν διασχίσει σύνορα, που υφίστανται παρόμοιες μορφές εκμετάλλευσης –παρά την απόσταση και τα διαφορετικά νομικά καθεστώτα που τους χωρίζουν– έκαναν τις φωνές τους να ακουστούν. Όχι μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά και στην Ευρώπη, το κύριο ερώτημα είναι πώς να διαχειριστούμε το αίτημα για ελευθερία των ελεύθερων γυναικών και ανδρών που βρίσκονται στον πυρήνα της παγκοσμιοποίησης. «Μαντρώστε την ελευθερία των μεταναστών!» φαίνεται να είναι το σύνθημα των ευρωπαϊκών μεταναστευτικών πολιτικών. Αυτό σημαίνει ότι οι μετανάστες δεν επιτρέπεται να ψάξουν ελεύθερα για δουλειά. Παράλληλα, φαίνεται ότι οι απαγορεύσεις και τα σύνορα δεν είναι αρκετά: στις μέρες μας, η μεταναστευτική εργασία πρέπει να κυβερνάται και στο σημείο προέλευσης. Διεθνικά γραφεία εργασίας, όπως για παράδειγμα αυτό που άνοιξε στο Μπαμάκο του Μάλι, γίνονται βασικό όργανο για τη διακυβέρνηση της μεταναστευτικής εργατικής δύναμης. Τα γραφεία αυτά εξαπλώνονται παντού στις χώρες από τις οποίες έρχονται μετανάστες. Οργανώνουν, ελέγχουν, πουλάνε τις εργασιακές δεξιότητες χιλιάδων ανθρώπων. Ο στόχος τους δεν είναι να διευκολύνουν τις κινήσεις της μετανάστευσης, αλλά να επιλέξουν εκ των προτέρων ποιος μπορεί να φύγει και ποιος όχι, πότε θα φύγει και πού θα πάει. Αποτελούν ουσιαστικό τμήμα του συστήματος διεθνικής εκμετάλλευσης της μεταναστευτικής εργασίας: οι μετανάστες είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται αρκετούς μήνες μόνο και μόνο για να ξεπληρώσουν την προμήθεια που έχουν καταβάλει. Τα γραφεία έχουν κεντρικό ρόλο στη διαχείριση των πολιτικών ποσόστωσης και εποχιακής ή προσωρινής εργασίας μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό εκτρέφει ένα καθεστώς που διατηρεί χαμηλούς τις μισθούς στις χώρες προέλευσης και παρακινεί τους ανθρώπους να ψάξουν αλλού για δουλειά. Ταυτόχρονα, το καθεστώς αυτό εξασφαλίζει την «πειθαρχημένη» άφιξη χιλιάδων εργαζόμενων στην Ευρώπη, πράγμα που σημαίνει ότι οι άνθρωποι που δεν τηρούν τους όρους των συμβολαίων τους ή που μένουν έξω από αυτό το καθεστώς μετανάστευσης συνολικά, ποινικοποιούνται.

Ο στόχος είναι να ΠΑΓΙΔΕΥΤΕΙ η μεταναστευτική εργασία. Τέτοιες πολιτικές εξυπηρετούν όσους θέλουν να αγοράσουν την εργασία άλλων χωρίς καθόλου εμπόδια, και πάνω απ' όλα, χωρίς καθόλου απαιτήσεις. Γι' αυτό, ο ρόλος που παίζουν αυτά τα

γραφεία δεν αφορά μόνο τους μετανάστες: είναι και ένα θεμελιώδες μέσο για την επισφάλιση της εργασίας στις ίδιες τις χώρες προορισμού! Δεν είναι τυχαίο που τα διεθνικά γραφεία εργασίας ανοίγουν υποκαταστήματα στην Αφρική, την Ασία ή την ανατολική Ευρώπη την ίδια στιγμή που συνάπτονται εκεί συμφωνίες επανεισδοχής, οι οποίες υποχρεώνουν τις χώρες προέλευσης να διαχειριστούν τον λίγο πολύ «εθελοντικό» επαναπατρισμό των μεταναστών που είναι πλέον άχρηστοι, προσωρινά ή επί αόριστον, για τις ευρωπαϊκές οικονομίες. Επιπλέον, στις χώρες προέλευσης ανοίγουν υποκαταστήματα όχι μόνο ιδιωτικά γραφεία, σχεδιασμένα και αναγνωρισμένα από τους διεθνείς οργανισμούς διαχείρισης της μετανάστευσης, αλλά και τα ευρωπαϊκά συνδικάτα. Τα συνδικάτα παρέχουν στήριξη στους μετανάστες για να αποκτήσουν όλα τα έγγραφα που είναι απαραίτητα για να μεταναστεύσουν. Για παράδειγμα η CGIL, ένα από τα μεγαλύτερα ιταλικά συνδικάτα, άνοιξε χώρους στην Καζαμπλάνκα και το Ντακάρ, οι οποίοι βοηθούν τους μετανάστες να πάρουν βίζες για την Ιταλία. Αυτό δημιουργεί τους όρους ώστε εκείνοι, που θα έπρεπε να υπερασπίζονται τα δικαιώματα των εργαζομένων, να γίνουν το ίδιο το όχημα μέσω του οποίου οι μετακινούμενοι εργαζόμενοι βρίσκουν δουλειά και «τηρούν τους κανόνες».

Η εκμετάλλευση της μεταναστευτικής εργασίας χαρακτηρίζεται από αυθαίρετους κανόνες, υποχρεώσεις, σύνορα, και μια ιδιότυπη ανοχή –όταν η εργασία των μεταναστών είναι παράνομη και κρυμμένη, αλλά παρέχεται στον κατάλληλο τόπο και την κατάλληλη στιγμή. Για παράδειγμα, η σκανδαλοθηρική προβολή της μουσουλμάνας με το καλυμμένο πρόσωπο παύει ξαφνικά μπροστά στην οικιακή εργασία των μεταναστριών, οι οποίες με τη σειρά τους καλύπτονται για ώρες ή ημέρες πίσω από το πέπλο των ευρωπαϊκών νοικοκυριών. Καθώς η Ευρώπη αλλάζει τα συστήματα πρόνοιας και ιδιωτικοποιεί τις υπηρεσίες της, η οικιακή εργασία των μεταναστριών γίνεται κάθε μέρα και πιο απαραίτητη.

Αυτό επιβεβαιώνει τον παραδοσιακό καταμερισμό εργασίας, ο οποίος αναθέτει στις γυναίκες όλα τα καθήκοντα που συνδέονται με τη φροντίδα και την περιθαλψη. Οι συναισθηματικές σχέσεις αγοράζονται έναντι μισθού. Αλλά, πάνω απ' όλα, οι γυναίκες αυτές αντικρυσωπέυουν για τις ευρωπαϊκές κοινωνίες έναν ανεκτίμητο πλούτο, υλικό και συναισθηματικό: αυτές είναι η καρδιά της παγκοσμιοποίησης και της καπιταλιστικής παραγωγής! Οι μετανάστες που εργάζονται στις υπηρεσίες μέριμνας δεν είναι «νέοι υπηρέτες». Είναι εργαζόμενοι που βιώνουν τη φτώχεια και την απομόνωση ως όρους που τους επιβάλλονται για να αποτρέψουν τις όποιες απαιτήσεις μπορεί να προβάλλουν. Κάθε μέρα, όλο και περισσότεροι μετανάστες βιώνουν μία κατάτμηση της εργασίας τους, κάτι σαν προειδοποίηση για την κατάτμηση που θα αντιμετωπίσουν σύντομα όλοι οι εργαζόμενοι. **(συνεχίζεται στη σελίδα 2)**

Η αθέατη οικιακή εργασία

Προκειμένου να μιλήσουμε σήμερα για τη μεταναστευτική εργασία, οφείλουμε να μιλήσουμε για την εργασία των μεταναστριών γενικά, και ειδικότερα για την εργασία στο χώρο της φροντίδας και του νοικοκυριού. Πρέπει να λάβουμε υπόψη τόσο τον κρίσιμο ρόλο που παίζουν οι μετακινήσεις των γυναικών σε διεθνικό επίπεδο, το πώς αμφισβητούν και αλλάζουν τις έμφυλες σχέσεις με την υλική εμπειρία της μετανάστευσής τους, όσο και τη διακυβέρνηση των μετακινήσεών τους στη γενική λογική ενός «διεθνικού καταμερισμού εργασίας ανά φύλο».

Παντού στην Ευρώπη υπάρχει αυξανόμενη ζήτηση για οικιακή εργασία, λόγω του συνεχιζόμενου μετασχηματισμού των έμφυλων σχέσεων που επιφέρουν τα κινήματα των γυναικών, αλλά και λόγω των αλλαγών στην αγορά εργασίας και στα συστήματα του κράτους πρόνοιας και των κοινωνικών υπηρεσιών. Η πολιτική διαχείριση αυτής της ζήτησης δεν είναι ίδια σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, αλλά η κοινή τάση είναι να δημιουργείται μια θεσμική εγγύηση για την εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστριών, είτε άμεσα μέσω επίσημων ρυθμίσεων, είτε μέσα από την εξώθησή τους στην παρανομία. Αν πάρουμε ως παράδειγμα την Ιταλία, εκεί η χάραξη πολιτικής τα τελευταία χρόνια έχει κινηθεί προς ένα «ειδικό σύστημα ποσόστωσης» προορισμένο για την οικιακή εργασία. Η ποσόστωση αυτή είναι μεγαλύτερη από τη γενική μισθωτή εργασία, πράγμα που αποκαλύπτει τον κρίσιμο ρόλο που παίζει σήμερα αυτός ο τύπος εργασίας. Η σύνδεση μεταξύ σύμβασης εργασίας και άδειας διαμονής στοχεύει να αναγκάσει τις γυναίκες να δέχονται ολοένα και χαμηλότερα επίπεδα μισθών και όρων εργασίας, και αυτό, απ' ό,τι φαίνεται, είναι η προϋπόθεση που επιτρέπει στις εργαζόμενες γυναίκες να απελευθερωθούν από το «οικιακό πεπρωμένο» τους.

Αντίθετα, η Μεγάλη Βρετανία συζητά τώρα την εφαρμογή ενός «πόντ-συστημ» που μειώνει ή καταργεί υπάρχουσες ποσόστωσης για κάποια «ανειδίκευτη εργασία», ενώ ταυτόχρονα επιτρέπει σε πλούσιους και καλά καταρτισμένους μετανάστες, ως εργοδότες, να φέρουν μαζί τους τους προσωπικούς οικιακούς τους «υπηρέτες» από το εξωτερικό της ΕΕ. Για όσους παραμένουν δεμένοι στον αρχικό εργοδότη τους θα εκδίδεται άδεια έξι μηνών. Η σημαντική ζήτηση για φροντίδα και οικιακή εργασία θα καλυφθεί με από φτηνή μεταναστευτική εργασία που προέρχεται από τις νέες χώρες-μέλη της Ανατολικής Ευρώπης, ενώ το νέο σύστημα θα ωθήσει τη μεταναστευτική εργασία να γίνει παράνομη και αθέατη. Οι κατακτήσεις που σημείωσαν κατά τη δεκαετία του '90 οργανώσεις εργαζομένων μεταναστριών (π.χ. η «Kalyaan»), οι οποίες εξασφάλισαν την ελευθερία να φεύγεις από τον εργοδότη σου χωρίς να χάνεις την άδεια διαμονής στο ΗΒ, σύντομα θα διαγραφούν.

Αυτά είναι δύο μόνο παραδείγματα που αντανακλούν την ίδια προσέγγιση στη διαχείριση της εργασίας των μεταναστριών. Το κρίσιμο σημείο είναι να εξασφαλιστεί πολιτικά η εκμετάλλευσή τους, η οποία είναι διαρκώς και πιο απαραίτητη για την κοινωνική αναπαραγωγή. Γι' αυτό, οι μετανάστριες, ιδίως όταν δεν έχουν χαρτιά –αλλά και

όταν αναγνωρίζονται τυπικά- αναγκάζονται σε μια σχέση εξάρτησης από τον εργοδότη τους, βασισμένη σε μια πλήρη 24/7 διαθεσιμότητα, για ένα μισθό, συχνά πενιχρό, που είναι αποτέλεσμα άτυπης διαπραγμάτευσης μέσα σε ασύμμετρες σχέσεις ισχύος.

Εκείνο που δεν μπορεί να μετρηθεί είναι η συναισθηματική διάσταση αυτής της δουλειάς, για την οποία οι ίδιες οι μετανάστριες αντιλαμβάνονται ότι υπερβαίνει μια απλή σχέση εργασίας. Μερικές φορές, αυτό μπορεί να είναι ο μόνος τρόπος να αντέξεις την πίεση από το χαρακτήρα της δουλειάς, που είναι διάχυτη και διεισδύει σε κάθε πτυχή της ζωής τους. Ωστόσο, οι δομές αυτές δεν μπορούν να σβήσουν το θεμελιώδη αποτελέσματα των γυναικείων μετανάστευσεων, οι οποίες εκπροσωπούν μια ανατροπή ή τουλάχιστον μια σοβαρή αμφισβήτηση του πατριαρχικού χαρακτήρα των κυρίαρχων έμφυλων σχέσεων. Μερικές φορές η μετανάστευση χρησιμοποιείται συνειδητά από τις γυναίκες ως τρόπος να κερδίσουν την ελευθερία τους από την ανδρική εξουσία ενώ, ούτως ή άλλως, το τεράστιο επίπεδο γυναικείας μετανάστευσης, για παράδειγμα από περιοχές όπως η Ασία και η ανατολική Ευρώπη, προκαλούν μια πραγματική ανατροπή του έμφυλου καταμερισμού εργασίας, όταν η εργασία των γυναικών γίνεται η κύρια πηγή επιβίωσης της οικογένειας. Αλλά οι μετανάστριες που απασχολούνται στην οικιακή εργασία αμφισβητούν και τις ταξικές σχέσεις. Γίνεται όλο και πιο εμφανές ότι οικιακές εργαζόμενες όχι μόνο οι πλούσιες ή οι αστές, αλλά και γυναίκες που είναι οι ίδιες μισθωτές. Αυτό που προκύπτει, επομένως, δεν είναι μια σχέση κεφαλαίου-εργασίας, αλλά ένας μισθός που πληρώνει έναν άλλο μισθό. Το είδος διαχείρισης της μετανάστευσης που προωθούν οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις είναι, πιστεύουμε, ένα επίδοκο πολιτικό σημείο στον αγώνα ενάντια στο επισφάλιση και την εκμετάλλευση της μεταναστευτικής εργασίας από μια προοπτική φύλου, στο βαθμό που αναπαράγει τον παροδοσιακό καταμερισμό εργασίας ανά φύλο σε διεθνική κλίμακα και που, ακόμα περισσότερο, τη θεσμοποιεί μέσω ενός ρατσιστικού συστήματος ποσόστωσης που ευνοεί τη μετανάστευση λευκών χριστιανών γυναικών. Γι' αυτό, είναι αυταπάτη να πιστεύουμε ότι η απασχόληση των μεταναστριών στην οικιακή σφαίρα συνεπάγεται για τις Ευρωπαίες γυναίκες απλευθέρωση από το «οικιακό πεπρωμένο» τους. Η αναπαραγωγή συνεχίζει να γίνεται αντιληπτή ως έργο των γυναικών, και η πολιτική διαχείριση της μετανάστευσης παρέχει μια θεσμική εγγύηση σε αυτή την δομή. Δεν μπορούμε να δεχτούμε τις πρόσφατες σκανδαλοθηρικές συζητήσεις για το γεγονός ότι οι γυναίκες φοράνε πέπλο δημόσια, ενώ καμία αίσθηση δεν προκαλεί το πέπλο που καθημερινά καλύπτει την εκμετάλλευση των μεταναστριών μέσα στους τέσσερις τοίχους.

Ο αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση της μεταναστευτικής εργασίας πρέπει να ειδωθεί από μια έμφυλη προοπτική. Και αυτό δεν είναι υπόθεση μόνο των μεταναστριών.

(συνέχεια από τη σελίδα 1) Ο αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση της μεταναστευτικής εργασίας πρέπει να ειδωθεί από μια έμφυλη προοπτική. Και αυτό δεν είναι υπόθεση μόνο των μεταναστριών. Κάθε μέρα όλο και περισσότεροι μετανάστες διασχίζουν όλα τα είδη εργασίας. Μετακινούνται διαμέσου κρατικών συνόρων, αλλά και εντός των σχέσεων εργασίας. Η πρόκληση που αντιμετωπίζουμε έχει διεθνικό χαρακτήρα. Ο διεθνικός χώρος είναι ο χώρος κινήσεων των μεταναστών, ο χώρος θεσμικής οργάνωσης της διαχείρισης της μετανάστευσης στην Ευρώπη και πέρα απ' αυτή, αλλά και ο χώρος της ακραίας κινητικότητας του κεφαλαίου. Καταδιώκει τη μεταναστευτική εργασία πέρα από τα εθνικά σύνορα, την ίδια στιγμή που οι απειλές της «εργολαβίας» ή της «εξωτερίκευσης της παραγωγής» αποδυναμώνουν την πολιτική ισχύ των εργατικών αγώνων παντού στην Ευρώπη. Όλο και περισσότερο, η εξωτερίκευση τρέχει πίσω από τη φτηνή και ανοργάνωτη εργατική δύναμη, ακολουθώντας τις διαδρομές της μετανάστευσης από την ανάποδη. Για να αντιμετωπίσουν αυτή την πρόκληση, σήμερα, οι αγώνες των εργαζομένων πρέπει να γίνουν διεθνικοί, αρχίζοντας από την μεταναστευτική εργασία! Στην Ευρώπη, την Πρωτομαγιά, πρέπει να απαιτήσουμε την αποσύνδεση της εργασίας –ασχέτως αν αυτή είναι επισφαλής, νόμιμη ή χωρίς χαρτιά– από το δικαίωμα διαμονής στην Ευρώπη. Πρέπει να απαιτήσουμε μόνιμη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών, αποδεδειγμένη από εργασία ή μισθούς. Αυτά τα αιτήματα διεκδικήθηκαν έντονα κατά την τρίτη διεθνική μέρα δράσης για τους μετανάστες, στις 7 Οκτωβρίου 2006, αλλά σήμερα μπορούν να γίνουν κοινά για όλους τους εργαζόμενους. Όχι μόνο επειδή η ιδιαίτερη συνθήκη των μεταναστών είναι μοχλός για την επισφάλιση της εργασίας συνολικά, αλλά επίσης, και κυρίως, επειδή η κινητικότητα των μεταναστών μάς επιτρέπει να θέσουμε τους αγώνες μας σε μια διεθνική διάσταση. Αυτό αποτελεί ταυτόχρονα ευκαιρία και πρόκληση, και πρέπει να την αποδεχτούμε.

Χρονικό: κινήματα και αγώνες της μετανάστευσης ...

Στα τελευταία δύο τεύχη μας συλλέξαμε χρονικά από διάφορα θραύσματα αντίστασης ενάντια στο καθεστώς συνόρων και τις απελάσεις, υπέρ της ελευθερίας μετακίνησης και του δικαιώματος διαμονής. Στο παρόν τεύχος εστιάζουμε σε δύο σημεία: τις πρόσφατες εξελίξεις στις ΗΠΑ, και πρωτοβουλίες, απεργίες, αγώνες και επερχόμενες δράσεις γύρω από την εργασία και τη μετανάστευση.

Euromayday και Precarity WebRing

Την «Mayday» τη δημιούργησαν πριν από μερικά χρόνια ιταλικά δίκτυα για να αναζωογονήσουν και να αναδιοργανώσουν την κινητοποίηση της Πρωτομαγιάς από άποψη περιεχομένου όσο και μορφής, εστιάζοντας σε ολόκληρη τη διαδικασία της επισφάλειας και χωρίς να ξεχωρίζουν τις συνθήκες εργασίας από τις συνθήκες ζωής. Μπλοκ με έντονους ήχους και χρώματα εμφανίστηκαν στις δρόμους, πρώτα στο Μιλάνο, και τα τελευταία χρόνια σε όλο και περισσότερες ευρωπαϊκές πόλεις. Η «Euromayday» είχε γεννηθεί! Και σε πολλές κινητοποιήσεις η επισφαλής κατάσταση των μεταναστών έγινε κεντρικό ζήτημα, με τη νομιμοποίηση ως βασικό αίτημα για ίσα δικαιώματα. Την Πρωτομαγιά του 2007 θα υπάρξουν και πάλι δραστηριότητες Euromayday σε τουλάχιστον 15 πόλεις σε όλη την Ευρώπη... <http://www.Euromayday.org/>

Το Precarity_WebRing είναι μια ανοικτή πλατφόρμα που συνδέει διάφορες ομάδες και πρωτοβουλίες ακτιβιστών από όλη την Ευρώπη και πέρα απ' αυτή, οι οποίες ήδη εμπλέκονταν στις κινητοποιήσεις MayDay. Το WebRing συγκεντρώνει στρατευμένη έρευνα [militant research] και ακτιβισμό και αποσκοπεί να δημιουργήσει ένα χώρο συζήτησης, έρευνας και πολιτικής δράσης πάνω στις επισφαλείς συνθήκες ζωής και εργασίας... www.precarity-map.net/

Αυτοοργάνωση διακινούμενων εργαζομένων στο γεωργικό τομέα, στη νότια Ισπανία και άλλες ευρωπαϊκές χώρες

Από την εποχή των ρατσιστικών πογκρόμ ενάντια κυρίως στους μαροκινούς εργαζομένους, η SOC, ένας μικρό ανδαλουσιανό συνδικάτο αγροτών, ενεργοποιήθηκε στην περιοχή της Αλμερία, κοντά στο στενό του Γιβραλτάρ. Η Αλμερία είναι ευρέως γνωστή για τις τεράστιες φυτείες οπωροκηπευτικών προς εξαγωγή –μια απέραντη θάλασσα πλαστικού 35.000 εκταρίων. Ο τομέας των οπωροκηπευτικών είναι τομέας μεγάλης έντασης εργασίας. Έτσι, η γεωργική βιομηχανία εξαρτάται από την ύπαρξη ενός τεράστιου αριθμού φτηνών και ευέλικτων εργαζομένων. Σχεδόν 90.000 μετανάστες, που προέρχονται από τις χώρες του Μαγκρέμπ, την υποσαχάρια Αφρική, τη Λατινική Αμερική και την Ανατολική Ευρώπη δουλεύουν στα θερμοκήπια. Καθώς οι εργαζόμενοι συχνά αντιμετωπίζουν απάνθρωπες συνθήκες ζωής και εργασίας (π.χ. χρήση φυτοφαρμάκων χωρίς προστασία, στέγαση στις λεγόμενες «chabolos», παράγκες φτιαγμένες από πλαστικά και ξύλινα απόβλητα, άρνηση πληρωμής μισθών, συνεχείς ρατσιστικές επιθέσεις, εξώθηση στην παρανομία ...), έχουν αρχίσει να οργανώνονται απ' τα κάτω στο εσωτερικό του προαναφερθέντος συνδικάτου, της SOC. Για το σκοπό αυτό, αντί να στραφεί στις μεγάλες γραφειοκρατικές ενώσεις, η SOC έχει αρχίσει να στήνει κοινωνικά κέντρα (ανάλογα με το μοντέλο των εργατικών κέντρων που είναι γνωστά από τους μετανάστες εργαζομένους στις ΗΠΑ). Το Ευρωπαϊκό Φόρουμ Πολιτών (ECF) στηρίζει αυτή τη διαδικασία αυτοοργάνωσης και στο τέλος του Απριλίου του 07, μια διεθνής αντιπροσωπία θα ταξιδέψει στην Αλμερία για το άνοιγμα του δεύτερου κοινωνικού κέντρου για μετανάστες εργαζομένους που θα λειτουργεί η SOC.

Ήδη το 2004, το ECF δημοσίευσε ένα βιβλίο με τίτλο «Πικρή Σοδειά», στο οποίο συγκέντρωσε διάφορες εμπειρίες από τους αγώνες, τη ζωή και την εργασία των εργατών γης στη Γαλλία, την Ισπανία, την Ελβετία, την Αυστρία, τη Γερμανία, τις Κάτω Χώρες και την Πολωνία. Ένα παράδειγμα επιτυχούς διαδικασίας αυτοοργάνωσης ήταν η απεργία 240 και πλέον εργατών γης από τις χώρες

του Μαγκρέμπ σε μια μεγάλη φυτεία ροδακίων στην επαρχία Bouches-du-Rhône στη νότια Γαλλία τον Ιούλιο του 2005. Οι εργαζόμενοι ήταν απλήρωτοι για μήνες, είχαν ζηήσει σε παλιές παράγκες χωρίς τρεχούμενο νερό και ηλεκτρικό και ήταν αναγκασμένοι να χρησιμοποιούν επικίνδυνα φυτοφάρμακα. Μετά από μια εβδομάδα, ο επιχειρηματίας αναγκάστηκε να ενδώσει στα αιτήματα των εργαζομένων. Περισσότερα στο www.forumcivique.org/

Απεργία στο γεωργικό τομέα στο Μαρόκο

Στις αρχές Δεκεμβρίου του 2006, στην επαρχία Chtouka Ait Baha (Αγαδίρ-Μαρόκο) οργανώθηκε καμπάνια ενάντια στην ισπανική επιχείρηση «Innovation agricole», η οποία παράγει σπαράγγια προς εξαγωγή. Ο Ισπανός εργοδότης επιτέθηκε ο ίδιος ενάντια στους εργαζομένους που διαμαρτύρονταν, προσπάθησε να τους διαλύσει, έκαψε τα πανώ τους και κάλεσε την αστυνομία· έτσι, 40 εργαζόμενοι κατέληξαν στο αστυνομικό τμήμα. Οι μαροκινές αρχές σαφώς ενδιαφέρονται να προστατεύσουν τα ισπανικά αφεντικά για να αποφύγουν οποιαδήποτε διπλωματική εμπλοκή, καθώς συνεχίζουν να προσελκύουν ξένους επενδυτές, κυρίως Ισπανούς και Γάλλους, για την ιδιωτικοποίηση δημόσιων τομέων.

Το ισπανικό συνδικάτο CGT στήριξε αυτόν τον αγώνα, καταγγέλλοντας την εκμετάλλευση των μαροκινών εργαζομένων και ζητώντας αναγνώριση του δικαιώματός τους να συνδικαλιζούνται, επαναπρόσληψη όλων των απολυμένων και σεβασμό των εργατικών δικαιωμάτων. Περισσότερα στο estrecho.indymedia.org/newswire/display/67237/index.php

IWW και Tavolo Migranti

Στην Ιταλία, το δίκτυο IWW (Invisible Workers of the World = Αθέατοι Εργαζόμενοι του Κόσμου) –μέχρι τώρα ενεργό κυρίως στο Βένετο, την Εμίλια Ρομάνια και την Τσκάνη – δημιουργήθηκε ως χώρος για την πολιτικοποίηση των μεταναστών γύρω από κάποιες εμπειρίες αυτόνομων αγώνων και συνδικαλισμού βάσης. Το IWW υπογραμμίζει την ανάδυση μιας νέας, ανάμικτης και ανυπότακτης παρουσίας μέσα από αγώνες στο χώρο εργασίας και υπέρ των κοινωνικών δικαιωμάτων, σε καταλήψεις, σε αγώνες για το εισόδημα και ενάντια στις διαδικασίες που καθιστούν αόρατη, αδύναμη και εκμεταλλεύσιμη τη ζωντανή εργασία. Οργάνωσε επίσης πολιτική ανυπακοή ενάντια σε ευρωπαϊκούς και εθνικούς νόμους που αποσκοπούν να ελέγξουν την κινητικότητα των μεταναστών και να κάνουν πιο ευέλικτη/επισφαλής την εργασία, καθώς και ενάντια στα κέντρα κράτησης. Περισσότερα στο www.globalproject.info/index-it.html.

Άλλες προσπάθειες για οργάνωση της μεταναστευτικής εργασίας σε ιταλικό πλαίσιο είναι τα αυτόνομα συντονιστικά των μεταναστών, τα οποία από το 2001 και μετά αναπτύσσονται σε τοπικό επίπεδο και ταυτόχρονα δικτυώνονται σε εθνικό επίπεδο στα πλαίσια του Tavolo Migranti. Οργάνωσαν διαδηλώσεις ενάντια σε κυβερνητικές υπηρεσίες και, πρόσφατα, έξω και από τα γραφεία των βασικών συνδικάτων. Δίνουν έμφαση στον τερματισμό της σύζευξης ανάμεσα σε άδεια διαμονής και σύμβαση απασχόλησης, στην ελεύθερη κυκλοφορία και τη νομιμοποίηση ως κρίσιμα αιτήματα ενάντια στην εκμετάλλευση της μεταναστευτικής εργασίας. Περισσότερα στο coordinamentomigranti.splinder.com

Επισφάλεια και μετανάστευση στο πρόγραμμα των διαδηλώσεων κατά του G-8

Από τις 6 μέχρι τις 8 Ιουνίου, κοντά στο Ρόστοκ της Γερμανίας, θα πραγματοποιηθεί η επόμενη σύνοδος κορυφής G-8 όπου η «παγκόσμια ελίτ» θα πρέπει να είναι έτοιμη για άλλη μια μαζική διαμαρτυρία και μπλοκαρίσματα δρόμων. Ήδη στις εβδομάδες πριν από τη σύνοδο κορυφής, τρεις πορείες θα διασχίσουν την Ευρώπη: «Επισφαλές κάθε χώρας, ας βαδίσουμε προς το Χάλιγκενταμ! Ενάντια στο επισφάλισμα της ζωής και της δουλειάς μας! Ενάντια στην ανεργία, τις φτώχειες, τη μιζέρια, τον αποκλεισμό και τις διακρίσεις! Για ίσα

κοινωνικά δικαιώματα για όλους, παντού» (βλ. την έκκληση στο euromarsch2007.labournet.de/).

Στις 3 Ιουνίου, θα οργανωθούν διάφορες συναντήσεις δικτύωσης, μεταξύ άλλων και για τη μετανάστευση, με εργαστήρια για διεθνικές πρωτοβουλίες και καμπάνιες γύρω από τη νομιμοποίηση, ενάντια στις απελάσεις και τα δικαιώματα των διακινούμενων εργαζομένων. Την επομένη, 4 Ιουνίου, θα ακολουθήσει η μέρα δράσης για τη μετανάστευση... πριν αρχίσει η περικύκλωση της συνόδου! Πρόσθετες πληροφορίες: www.nolager.de

Κάμπινγκ NoBorder στην Ουκρανία τον Αύγουστο του 2007...

... από τις 10 ως τις 20 Αυγούστου, στην Υπερκαρπαθία, τη βασική περιοχή όχι μόνο διέλευσης αλλά και εγκατάστασης μεταναστών. Ο μισός ενεργός πληθυσμός εργάζεται στο εξωτερικό... περισσότερα, σύντομα στο www.NoBorder.org

This Tuesday - Logs για τη μετανάστευση, την εργασία, τη διεθνική οργάνωση ...

συγκεντρώνει τις καλύτερες πρακτικές πληροφορίες για οργανώσεις, σχέδια και καμπάνιες που κινητοποιούν και διερευνούν την περιστασιακή και τη μεταναστευτική εργασία. this.tuesday.org

ΗΠΑ - ειδήσεις από το «κοιμισμένο γίγαντα»

«Ένας κοιμισμένος γίγαντας ξύπνησε», ήταν το σχόλιο πολλών ακτιβιστών για την καταπληκτική και αναπάντεχη μαζική κινητοποίηση των μεταναστών εργατών πέρυσι σε πολλές πόλεις των ΗΠΑ. Παρακάτω δημοσιεύουμε ενημέρωση για την αντίδραση των πολιτειών και των αρχών. Ο «γίγαντας» φαίνεται να έχει εξαφανιστεί πάλι. Προφανώς τέτοιες κοινωνικές εκρήξεις είναι απίθανο να τις προϋπολογίσει κανείς, αλλά αναμφίβολα η δυναμική τους θα ήταν αδιανόητη χωρίς τις καθημερινές καμπάνιες και την οργάνωση από και με τους μετανάστες, οι οποίες είναι αρκετά ισχυρές στις ΗΠΑ εδώ και πολλά χρόνια, τόσο μέσα όσο και έξω από τα συνδικάτα. Πάνω από 130 κέντρα (μεταναστών) εργατών έχουν ιδρυθεί τα τελευταία 15 χρόνια (βλ. για παράδειγμα www.garmentworkercenter.org/). Και η διάσημη καμπάνια «Justice for Janitors» [δικαιοσύνη για τους εργάτες καθαριότητας] είναι ακόμα ζωντανή και μάλιστα «παγκοσμιοποιείται» όπως θα δείτε στη συνέχεια.

Ενημέρωση για τους μεταναστευτικούς αγώνες στις ΗΠΑ

Τους τελευταίους μήνες, αξιωματούχοι της συνοροφυλακής των ΗΠΑ κάνουν «επιχειρήσεις σκούπα» σε εργασιακούς χώρους και εντείνουν τις προσπάθειές τους να απελάσουν μετανάστες χωρίς χαρτιά. Πέρυσι, στις ΗΠΑ εκατομμύρια εργάτες και υποστηρικτές τους βγήκαν να διαμαρτυρηθούν για τους προτεινόμενους νόμους που ποινικοποιούν την παρουσία των μεταναστών. Ο προτεινόμενος νόμος δεν εγκρίθηκε λόγω των μεγάλων διαμαρτυριών στις πόλεις σε όλη τη χώρα, αλλά το ζήτημα της μετανάστευσης παραμένει ένα καυτό θέμα συζήτησης. Διάφορες πολιτείες έχουν περάσει δικούς τους νόμους που κηρύσσουν παράνομη την ενοικίαση στέγης σε ανθρώπους χωρίς χαρτιά και καθιστούν δυσκολότερη για τους εργοδότες την πρόσληψη μεταναστών. Επίσης, οι «σκούπες» στους εργασιακούς χώρους έχουν χωρίσει βίαια χιλιάδες οικογένειες, εφόσον τα παιδιά που είναι γεννημένα στις ΗΠΑ είναι πολίτες και μένουν πίσω όταν απελαύνονται οι γονείς τους.

Ενώ η αμερικανική κυβέρνηση συζητά ένα νέο νομοθετικό πακέτο για τη ρύθμιση της μετανάστευσης, ακτιβιστές στις κοινότητες έχουν οργανώσει περισσότερες κινητοποιήσεις για να δείξουν ότι οι μετανάστες χωρίς χαρτιά έχουν ισχυρή στήριξη από τις κοινότητές τους και είναι αναπόσπαστο τμήμα της κοινωνίας μας. Οι τελευταίες προτάσεις επιτρέπουν στα λεγόμενα

«προγράμματα φιλοξενούμενων εργαζομένων» να χρησιμοποιούν εργάτες για σύντομα διαστήματα και μετά να τους στέλνουν πίσω στις χώρες τους χωρίς καμιά πιθανότητα να γίνουν πολίτες ή να φέρουν μαζί την οικογένειά τους. Μία πρόταση επιτρέπει στους εργαζομένους να ζητήσουν πολιτογράφηση εφόσον έχουν δουλέψει για ορισμένο χρονικό διάστημα, πληρούν μια σειρά προϋποθέσεων και φύγουν από τη χώρα για μικρό διάστημα. Αυτό μπορεί να φέρει κάποια ανακούφιση στους εργαζόμενους, αλλά το βαθύτερο πρόβλημα της εκμετάλλευσης, της έλλειψης κοινωνικών υπηρεσιών στήριξης, των αστυνομικών και στρατιωτικών παρενοχλήσεων και των χαμηλών μισθών παραμένει. Συνεχίζουμε να παλεύουμε για καλύτερες συνθήκες ζωής και εργασίας για όλους τους εργαζομένους. Αυτή την Πρωτομαγιά, όχι μόνο στο Λος Άντζελες, απαιτούμε

- καλύτερες συνθήκες ζωής και εργασίας για όλους!
- Νομιμοποίηση και ανθρώπινα δικαιώματα για όλες!
- ειρήνη και αξιοπρέπεια για όλες τις κοινότητες: τέρμα στη βία και τις παρενοχλήσεις από την αστυνομία, το στρατό και τη συνοροφυλακή!

Justice for Janitors στο Χιούστον

Μετά από μια μεγάλη απεργία 4 εβδομάδων και έντονη κλιμάκωση των κινητοποιήσεων, 5.300 εργάτες καθαριότητας του Χιούστον κατέκτησαν το δικαίωμα να συγκροτήσουν συνδικαλιστική οργάνωση και να υπογράψουν την πρώτη τους συλλογική σύμβαση εργασίας. Αυτή η νίκη θεωρήθηκε ως σημαντική ιστορική τομή για το νότο των ΗΠΑ, όπου το ρεπουμπλικανικό αντεργατικό περιβάλλον παραδοσιακά είχε ως αποτέλεσμα τα συνδικάτα να είναι αποκλεισμένα και οι εργασιακές συνθήκες από τις χειρότερες στη χώρα.

Η συλλογική σύμβαση, η οποία ισχύει για όλο το δήμο, διπλασιάζει το εισόδημα των καθαριστριών μέσα σε 24 μήνες, αυξάνει τις ώρες δουλειάς σε πλήρη απασχόληση με επιδόματα και εξασφαλίζει προσιτή υγειονομική περιθαλψή για τους εργαζομένους και τις οικογένειές τους. Οι janitors του Χιούστον, μετανάστες από το Μεξικό και την Κεντρική Αμερική, δεν αγωνίστηκαν μόνο για οικονομική δικαιοσύνη και καλύτερες συνθήκες εργασίας, αλλά και εντάχθηκαν στο συνεχιζόμενο πανεθνικό αγώνα για νομιμοποίηση. Η καμπάνια του Χιούστον κερδήθηκε μέσα από την οικοδόμηση ισχυρών συμμαχιών σε επίπεδο τοπικών κοινοτήτων και σε πολιτικό επίπεδο, με απεργίες αλληλεγγύης από συναδέλφους σε μεγάλες πόλεις στις ΗΠΑ και καλά συγχρονισμένες δράσεις στήριξης σε όλο τον κόσμο ενάντια στη διεθνή κατασκευαστική επιχείρηση Chevron and Hines στο Λονδίνο (T&G), το Βερολίνο (No One is Illegal), το Αμβούργο (Verdi), το Μιλάνο (Chainworkers), το Άμστερνταμ (Bondgenoten), την Πόλη του Μεξικού (el FAT), τη Μόσχα και την πόλη του Παναμά.

Η Justice for Janitors παγκοσμιοποιείται

Τα προηγούμενα 3 χρόνια, έχουμε ανταλλάξει εμπειρίες από τις καμπάνιες και τις προσεγγίσεις μας για το συνδικαλισμό κοινωνικής δικαιοσύνης με σύμμαχες ενώσεις στον τομέα των υπηρεσιών, δουλεύοντας από κοινού σε επίπεδο βάσης σε σημαντικές οργανωτικές καμπάνιες στη Βρετανία (Justice for Cleaners Campaign του Λονδίνου), τις Κάτω Χώρες («Καμπάνια των 10 ευρώ»), Αυστραλία & Νέα Ζηλανδία (Clean Start Campaign), Χιούστον (Global Support), Αμβούργο (Security Workers – Respect & Better Jobs) και Βαρσοβία (Security – Living Wage Campaign). Η συνεργασία μας με αυτά τα σημαντικά συνδικάτα και δίκτυα κοινωνικής δικαιοσύνης μάς βοηθά όλους να οργανωθούμε και να αγωνιστούμε ενάντια σε κοινούς αντιπάλους, τις πολυεθνικές και τα ασφαλιστικά ταμεία που ενεργοποιούνται στο χώρο της καθαριότητας με υπεργολαβίες και χαμηλόμισθους υπαλλήλους. Το διάστημα αυτό «τρέχουμε» μια καμπάνια, αν θέλετε να μάθετε περισσότερα ή να πάρετε μέρος στον αγώνα μας **μπορείτε να συνδεθείτε στο <http://www.union-network.org/unipropertyn.nsf> ή <http://www.labourstart.org/>**

**Βοηθήστε μας στη διανομή του ενημερωτικού δελτίου! Επαφή για το
‘Crossing Borders’: frassainfo@kein.org**